

alle er enige, vilde være sikre paa at have den *afgørende* Indflydelse med Hensyn til de Foranstaltninger, der vil være at træffe over for Domfældte. Dette i Forbindelse med Muligheden for Sagens Indankning til Højesteret og denne Domstols endelige Fastsættelse af Foranstaltningerne over for en Domfældt vil efter vort Skøn give Plads for den samme Fare som nu, at Nævningerne ved Afgivelsen af deres Erklæring lader sig paavirke af Usikkerheden med Hensyn til Sagens endelige Resultat i Tilfælde af Domfældelse. Det kan efter vor Mening ligeledes befrygtes, at Nævningerne, allerede inden de træder sammen med de juridiske Dommere, drøfter Foranstaltningernes Art og træffer Bestemmelse om, hvilket Standpunkt de i denne Henseende skal indtage, hvilket vi vilde anse for uheldigt.

Vi anser det endvidere for sandsynligt, at det vil findes direkte stødende, om de 3 juridiske Dommere eller disse og en enkelt Nævning skulde kunne tilsidesætte en af samtlige Nævninger eller de øvrige 11 Nævninger enstemmig truffen Bestemmelse med Hensyn til de Foranstaltninger, der vil være at træffe.

Dertil kommer yderligere, at en Ret bestaaende af 15 Personer, der kun skal træffe Bestemmelse om Straf eller andre Foranstaltninger for en Domfældt, efter vort Skøn er en vel stor og meget uhaandterlig Forsamling, ogsaa naar man tager i Betragtning de mange forskellige Foranstaltninger, som der efter den nugældende Straffelov kan være Spørgsmaal om at gennemføre.

Naar disse Betæneligheder er til Stede, forekommer det os uheldigt, at der gennemføres en Ændring, der betyder et afgørende Brud med Nævningeinstitutionens historiske Udvikling og Væsen. Historisk er Nævningeinstitutionen baseret paa en Deling saavel med Hensyn til de Afgørelser, der træffes, Skyld og Straf, som med Hensyn til det dømmende Element, Nævninger og Dommere, og denne Deling ophæves ikke ved det fremsatte Forslag, der forudsætter, at Nævninger og Dommere virker hver for sig lige indtil det Øjeblik, der skal træffes Bestemmelse om de Foranstaltninger, der vil være at anvende over for den Domfældte. At det paa dette Tidspunkt skulde lykkes at tilvejebringe en saadan Forbindelse mellem Dommere og Nævninger, at dette skulde være mere frugtbringende end den nugældende Ordning, hvorefter Nævningerne i Medfør af Retsplejelovens § 886 a afgør, om der har været formildende eller skærpene Omstændigheder til Stede, samt om en af de i Straffelovens § 17, Stk. 1, omhandlede Tilstande har foreligget, maa vi betvivle. I den Retning frembyder Domsmandsinstitutionen utvivlsomt større Fordele.

Jarner udtalte, at hvis Regeringen imidlertid ønsker paa ny at fremsætte Forslag om Nævningernes Deltagelse i Strafudmaaling m. v., mener han, at det her foreliggende Forslag er langt at foretrække for de tidligere fremkomne.

Troels G. Jørgensen.